

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 129 (2016), **Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci**
(Luarea Crucii și urmarea lui Hristos)

Evanghelia: Marcu 8: 34-38, 9: 1*

Zis-a Domnul: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Că tot cel ce va voi să-și scape viața, O va pierde; iar cel ce-și va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, acela o va câștiga. Că ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă și să-și păgubească sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Că tot cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, de acela și Fiul Omului Se va rușina când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri“.

Și le spunea: „Adevăr vă grăiesc că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere“.

Lepădarea de sinele păcătos și urmarea lui Hristos

Sfântul Justin Popovici

Luându-ne crucea, bineplăcem Domnului Iisus Hristos, Îl urmăm. Dacă ne urmăm pe noi înșine, nu putem să-L urmăm pe El. “Cine nu se leapădă de el însuși, nu poate să vină după Mine și să-Mi urmeze” (Matei 10:38). Dacă-ți urmezi mintea ta și nu mintea lui Hristos, dacă-ți urmezi voința ta și nu voința lui Hristos, după cum se menționează în Sfânta Evanghelie, sufletul tău nu este curat, nu este sfințit, este pierdut în jungla rățăcirilor stricătoare de suflet și înfiorătoare. **Pentru că păcatul, răul, a reușit să zidească înăuntrul nostru, alături de acel suflet cu chip dumnezeiesc pe care l-am primit de la Dumnezeu, propriul lui suflet. Dacă păcatul nostru se repetă, creează înăuntrul nostru propriul lui suflet. Dacă înfăptuim păcatul, acesta, etapizat, ia chip în sufletul nostru. Alături de acel suflet cu chip dumnezeiesc, pe care Dumnezeu ți l-a dat, tu aduci un străin care te robește. Acesta stăpânește, pe când tot ceea ce este dumnezeiesc înăuntrul tău este ca și adormit,**

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

ca și înțepenit. L-ai diprețuit, și acela nu mai trăiește în tine, moare.

Păcatul creează în noi lumea lui proprie, creează înăuntrul nostru propria lui filosofie, propria lui concepție despre lume. Păcatul urmărește să ia locul lui Dumnezeu în sufletul tău, locul chipului lui Dumnezeu. Aceasta vrea să o facă păcatul. Păcatul, în realitate, vrea să-l lipsească pe om de acele frumuseți dumnezeiești pe care le are în sufletul său. **Dar însuși diavolul se luptă prin intermediul păcatului să făurească înăuntrul tău și înăuntrul meu propria lui icoană. Pentru că păcatul întotdeauna se aseamănă cu diavolul. Întotdeauna, atunci când îl îmbrățișăm, întipărește încet-încet în sufletul nostru propriul lui chip întunecat.** Astfel, prin păcat, prin urmarea păcatului, ia chip înăuntrul nostru un alt eu, un alt suflet, un alt sine, acel sine de care Domnul cere să ne lepădăm: “Căci nu fac binele pe care voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârșesc” (Romani 6:19).

“Răul l-am creat noi înșine, pe când binele este de la Dumnezeu”, zice apostolul Pavel (I Timotei 4:4). Eu vreau să trăiesc corect, dar nu am puterea să o fac. Nu găsesc putere pentru aceasta, nu găsesc putere înăuntrul meu.

Iată, Evanghelia de azi ne descoperă modul în care putem realiza în viața noastră binele pe care-l dorim. Acesta este lepădarea de tine însuși, de păcatul tău, de acest suflet păcătos care s-a creat, s-a zidit, a luat chip înăuntrul tău. Prin post, în realitate îndepărtăm păcătoșenia care este înăuntrul nostru. Înlocuim treptat sinele nostru cu Hristos, până când ajungem la desăvârșirea la care a ajuns apostolul Pavel, care zice: “De acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). **Iată ce înseamnă “să se lepede de sine însuși”: înseamnă să izgonim toate dorințele noastre păcătoase, tot ce este omenesc, tot ce induce la păcat, și să le înlocuim cu Hristos. Să se schimbe, toate să devină Hristos.**

“Căci dacă va vrea cineva să-și mântuiască sufletul său, îl va pierde pe el; iar cine își va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, îl va mântui pe el” (Marcu 8:35). **Dacă, desigur, lepădăm orice păcat al nostru, orice patimă a noastră; și dacă știm, dacă simțim și dacă vrem ca Hristos să devină suflet în sufletul nostru, inimă în inima noastră, să înlocuiască sinele nostru, ego-ul nostru cu Sinele Său. Aceasta este calea unică ca să păzim, eu și tu și orice om, sufletul nostru de iad, de distrugere, de diavol, de orice rău, de veșnicele chinuri, să găsim înăuntrul nostru acel suflet cu chip dumnezeiesc, acel suflet dumnezeiesc pe care Dumnezeu ni l-a dat.**

Suflet cu chip dumnezeiesc! Unde este oare? La Hristos. **Hristos S-a făcut om ca să ne spună: Iată, așa trebuie să fie omul.** El, Dumnezeu, S-a făcut om. El, Dumnezeu, a arătat în Sinele Său chipul lui Dumnezeu. Noi suntem creați după chipul lui Dumnezeu. Suntem datori să trăim conform cu Acesta. Ce este mintea noastră? Icoana minții lui Hristos, a minții lui Dumnezeu. **Obligația noastră este să facem mintea noastră asemănătoare cu mintea lui Hristos, adică să hristificăm mintea noastră**

întreagă și să putem spune cu Apostolul Pavel: “Noi avem mintea lui Hristos” (1 Corinteni 2:16). Dar până să identificăm voința noastră cu voința lui Hristos, a lui Dumnezeu, propria noastră voință mereu rătăcește, este mereu neputincioasă, mereu se împiedică și se adâncește în păcat. **Dacă Îl avem pe Domnul nostru Iisus Hristos, ca pe veșnicul nostru model, veșnicul nostru vis, atunci ne identificăm sinele nostru cu propria lui voință. Atunci spunem: nu vreau să se facă voia mea, ci a Ta, Doamne. “Tatăl nostru care ești în ceruri, făcă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.”**

Atunci când noi păzim poruncile lui Dumnezeu, vrem să vindecăm voința noastră de toate neputințele ei, de toate bolile ei, de toată moartea ei, în realitate ne vindecăm sinele nostru de orice păcat și alungăm din sinele nostru tot ceea ce duce la păcat. Da! Cu cât omul întreg Îl iubește pe Dumnezeu, cu cât într-adevăr se nevoiește să se lepede de sinele său și să-L urmeze pe Hristos, să ridice Crucea lui Hristos, atunci într-adevăr primește de la Domnul Iisus Hristos putere dumnezeiască. Pentru că, după cum s-a spus, Crucea “nouă, celor ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:18). Nouă, pentru mine și pentru tine și pentru orice om, când te hotărăști să-ți silești sinele tău, să ridici crucea ta, iată: tu în aceeași clipă primești putere dumnezeiască. **Această putere o dă Domnul, ca să poți să învingi orice păcat înăuntrul tău, orice rău, orice rea obișnuință, să poți să-ți educi limba să nu spună cuvinte necuviincioase, să-ți educi ochiul să nu privească cele care nu se cuvine a fi privite, întreaga ta viață să devină hristoformă (după chipul lui Hristos). Pentru cine? Pentru Hristos, pentru a-L sălășlui pe Hristos înăuntrul tău. Iată, acesta este scopul nostru, acesta este visul nostru, acesta este odihna și pacea și Raiul cel veșnic al sufletului nostru, al oricărui suflet omenesc. Fără Hristos, sufletul nostru nu dobândește pace...**

Propria noastră cale, calea Sfinților și a postului este străduința asupra sinelui nostru de a făptui binele, continua străduință a sinelui nostru către orice lucru bun, pentru că firea noastră nu vrea binele. Ea înclină spre rău. **Tu, însă, zorește-ți sinele tău ca să-ți innăbuși orice rău care există înăuntrul tău.** Domnul îți va da puterea Învierii ca să înfăptuiești binele. Să ne ridicăm crucea noastră, să hristificăm sufletul nostru!

Să fim atenți că postul nu este altceva decât a înlocui sinele nostru cu Hristos, cu Dumnezeu nostru. **Prin orice virtute, omul trebuie să înlocuiască sinele său cu Dumnezeu, cu Domnul nostru Iisus Hristos.** Pentru că “Dumnezeu este virtutea”, după cum zice Sfântul Maxim. Și această putere dumnezeiască este mai puternică decât această lume de aici. Această putere ne-a fost dăruită ca să învingem orice rău, orice păcat, orice putere diavolească. **Zorește-ți sinele la tot lucrul bun, iar Domnul cel Bun Îți va da puterea Învierii.** Așa încât să mergi de la necazul mai mare la cel mai mic și de la cea mai mică bucurie la cea mai mare bucurie. Să pășim toți spre Împărăția Cerurilor până când vom putea să spunem și noi prin harul lui Dumnezeu:

“Doamne Iisuse Hristoase, de acum nu mai trăiesc eu. Tu trăiești în mine, prin Sfintele Taine și prin sfintele virtuți. Ție se cuvine slava și mulțumirea, acum și pururea și în vecii vecilor.” Amin.

Sursa: **Cuviosul Justin Popovici**, traducere din grecește: Leontie monahul, www.imkby.gr/greek/sarakosti/week/c_week/cweek_5.htm

Vitamine duhovnicești

Copiii nu se zidesc cu laude neîntrerupte

Copiii nu se zidesc cu laude neîntrerupte. Devin egoiști și vanitoși. Vor aștepta toată viața să fie lăudați continuu de toți, deși li se spun lucruri neadevărate. Din păcate, astăzi toți au învățat să spună minciuni, și vanitoșii le acceptă, acestea sunt hrana lor. “Spune-mi, indiferent ce, fie minciună, fie ironie”, zic. Dumnezeu nu vrea acest lucru. Dumnezeu vrea adevărul. Din nefericire, nu toți pricep asta și fac tocmai pe dos. Când îi lauzi pe copii neîncetat, fără discernământ, îi ispitește vrăjmașul. Le zgândăre iubirea de sine și, obișnuiți de mici cu laudele părinților și ale dascălilor, e posibil să ajungă buni la învățătură, dar care-i folosul? Vor intra în viață asemenea unor egoiști, iar nu asemenea unor creștini. **Niciodată egoiștii nu pot fi creștini.** Egoiștii vor permanent să fie lăudați de toți, să fie iubiți de toți, cu toții să vorbească despre ei numai de bine, lucru pe care Dumnezeu, Biserica noastră, Hristos nu-l doresc. Prin laudă îi conducem pe copiii noștri de mici la egoism. Iar pe cel egoist îl poți amăgi. Ajunge să-i spui că este bun, ca să se umfle în pene. Și așa își spune: “A, ăsta care mă laudă, ăsta e bun!” Acestea nu sunt lucruri sănătoase. Întrucât omul crește în brațele egoismului întâmpină greutăți, suferă, nu știe ce să facă. **Cauza dezordinii sufletești este egoismul.** Chiar și psihiatrui, dacă ar cerceta acest lucru, ar înțelege că egoistul este un om bolnav. **Niciodată nu trebuie să-i lăudăm și să-i măgulim pe semenii noștri, ci să-i povățuim la smerenie și la iubirea de Dumnezeu.** Și nici să căutăm noi înșine să fim iubiți, adresându-le celorlalți laude. **Să învățăm să iubim, nu să cerem să fim iubiți.** Să-i iubim pe toți și să facem jertfe, cât de mari putem, pentru toți frații în Hristos, în chip dezinteresat, fără să așteptăm laude și iubire din partea lor. Ei vor face pentru noi tot ceea ce Dumnezeu le va spune. Dacă sunt și ei creștini, vor da slavă lui Dumnezeu pentru întâlnirea cu noi și pentru ajutorul primit sau că le-am spus un cuvânt bun.

Așa să-i povățuiți și pe copiii de la școală. Acesta e adevărul. Altminteri o să ajungă inadaptabili. Nu știi ce să faci și pe unde să calce, iar cauza suntem noi, că i-am făcut să fie așa. Nu i-am îndrumat spre adevăr, spre smerenie, spre iubirea lui Dumnezeu. I-am făcut egoiști și acum iată roadele!

Sursa: **Sfântul Porfirie Kavsokalyvitul**, *Sfaturi despre creșterea și educarea copiilor*, Editura Sophia, 2016